

Pohádka

Povím vám příběh o lásce. Nejde však o klasický zamilovaný příběh. Je totiž o paladinovi, který spadl z venkovní části místa výměny do kolonie a musel se adaptovat na tamější podmínky. Vlastně ne, moment, spletl jsem si to. Jde o příběh lovce, který putoval z nordmarských plání na ostrov Faranga. Cože? Že taky ne? Inu, musíte odpustit popletenému starci. Za svůj život jsem se již navyprávěl notně příběhů a paměť mi neslouží tak jako dříve. Zkusím to tedy ještě jednou.

Žila byla jednou jedna víla jménem Tararaxararigerfie. Cože? Proč mě pořád přerušujete?! Že se to nedá zapamatovat? Já jsem to nevymýšlel, jde o pravdivou historii. Ale dobrá, říkejme jí Tara. Možná si představujete krásnou vílu s hladkou kůží a křídly jako ten nejkrásnější cizokrajný motýl. Tato představa by však byla mylná. Tara byla totiž takzvanou trollí vílou. Těmto stvořením osud bohužel nenadělil do vínku příliš krásy. Dalo by se říci, že jde o blízké či vzdálené příbuzné trollů. Na přesnou taxonomii se mě neptejte, nejsem biolog. Pouze vyprávím příběh, který jsem kdysi za svého mládí kdesi zaslechnul. Tak mě již nepřerušujte! Zkrátka, Tařino tělo pokrývala hustá hnědá srst, ruce jí sahaly téměř až na zem a o obličej by se dalo mluvit jen stěží, neboť její hlava se příliš nelišila od trollích trofejí, jaké můžete spatřit vystavené na zdech loveckých chatrčí. A tato trollí víla si jednoho dne usmyslela, že si chce najít ženicha. Ano, je to tak! Nesmějte se! Chcete snad jakémukoliv tvorů upírat právo na lásku? Lásku je přenádherný cit, může vyklíčit v každém věku, v každém tvorovi, i na zcela nepravděpodobných místech! Lásku je to, kvůli čemu stojí za to žít! Lásku je...dobrá, dobrá, nějak jsem se rozvášnil. Budu tedy pokračovat ve vyprávění.

Nešťastný byl Tařin osud. Zamilovala-li by se do trolla, snad by měla šanci na spokojený život, ale jí padl do oka člověk. Co to bylo za člověka? Bohužel, byl to právě takový člověk, který má chuť zabíjet trolly a jejich hlavy si vystavovat jako lovecké trofeje. Možná jste o něm již slyšeli – strašlivý pirát Malcom! Ano, ten známý darmožrout a budižkničemu! Pokud zrovna nebyl na lovu, bohapustě se zpíjel rumem a, to mi věřte, na nějakou svatbu neměl ani pomyslení. Malcom myslel pouze na sebe a jen málokdy vykonal nějakou činnost, ze které by neměl prospěch. Jeho pirátští kolegové jej neměli příliš v oblibě, neboť byl vlastně mizerný lovec (všechny své trollí trofeje neprávem zcizil jiným pirátům), a tak měl pověst věčně hladového a obzvláště žízňového darmošlapa, který pouze svádí své problémy na ostatní.

Ale jak víte, láska si nevybírání a jen Adanos sám ví, proč tento cit někdy vyklíčí v místech, kde nemá nejmenší šanci na přežití. A tak se Tara zamilovala právě do Malcoma, který by si nezasloužil ani lásku lidské ženy, natožpak trollí víly. Eh? Že to znamená, že láska trollí víly stojí výše než láska lidské ženy? To jste asi špatně pochopili, a nepřerušujte mě pořád! Takže, trollové nejsou po světě známi díky své inteligenci, přesto by se dalo říci, že přinejmenším trollí víly disponují jakousi omezenou schopností přemýšlení. Což je, povězte si upřímně, mnohdy více než lidští muži. Proto Tara věděla, že k získání mužského srdce stačí něco tak jednoduchého, jako jsou pěkné šaty. A jelikož žila v jeskyni, měla dostatek materiálu na to, aby si takové šaty vyrobila. Totiž nemyslete si, že měla v plánu si vyrobit šaty krásné dle lidských měřítek. Naopak, ideálním materiálem dle jejího smýšlení byl mech a houby a liány, mrtví švábi místo korálek a nadto ještě parfém ze žravých štěnic. Tak si jednoho dne Tara oblékla šaty z těchto materiálů a vydala se na námluvy. Cože? Jaký výstřih, proč se na to ptáte? Že správné šaty musí mít výstřih? Nu dobrá, můžete si představovat, že Tařiny šaty měly výstřih.

Tou dobou se Malcom zrovna nacházel v lese a dle svých vlastních slov měl v plánu ulovit něco k snědku. Ve skutečnosti měl ovšem jako téměř každý den kocovinu a nedařilo se mu nic jiného než na vše si stěžovat. Jeho meč byl příliš tupý. Nikdo mu neřekl, jak se správně loví divoká zvěř. Proč právě on musí mít takovou smůlu? Snad právě díky tomu, že byl plně zaměstnán stěžováním si, ani nezaregistroval, že se k němu blíží Tara. Navíc si zajisté dokážete představit, že šaty z mechu a hub poskytují v lese poměrně obstojné krytí. A že takoví troubové jako Malcom nepatří mezi ty nejvíce vnímavé osoby. Z tohoto důvodu se mohla Tara nepozorovaně přiblížit téměř až ke svému milému a vyznat mu lásku jediným způsobem, jakým uměla – pořádným trollím řevem! Reakce asi nebyla taková, jakou očekávala. Malcom znenadání vyskočil a začal utíkat, seč mu nohy stačily.

...

...

...

No jo, no jo, co se děje? Že jsem usnul uprostřed vyprávění? Nesmysl, máte lépe dávat pozor! Kde jsem to jenom...aha, už to mám! Jak jsem říkal, nakonec nikdo z Gomezových mužů

nepoznal, že Chad byl ve skutečnosti paladin. To máte tak, dobro asi není v lidské přirozenosti, a když se i takový čistý a zbožný člověk jako je paladin ocitne mezi trestanci a snaží se mezi nimi přežít, nutně to změní jeho charakter. Je však skutečně bytostně změněn? Nebo je uvnitř stále stejný a pouze navenek jedná jako ostatní trestanci? Dalo by se říci, že je to zlý Chad nebo dobrý Chad? Není snadné zodpovědět tuto zapeklitou filozofickou otázku – je člověk více než jen souhrn jeho viditelných činů? Snad jen Innos to ví s jistotou. Necht' se nad tím čtenář sám zamyslí. Jak je jistě patrné z příběhu, který jsem odvyprávěl výše, málokdy je situace černobílá. Jen si vzpomeňte na tu část, ve které Chad poprvé dorazil do Nového tábora a byl postaven před těžkou volbou. Jak byste se zachovali na jeho místě? Nebo snad jak byste zareagovali na požadavek, který na něj vznesl Cor Kalom? Vidíte? Mlčíte.